

VIEȚA CRESTINĂ

NUMAR SPECIAL PENTRU TINERET

Redacția: Cluj, Str. Regina Maria 10

INTOARCEREA LA SINE

Pare uneori amuzantă starea în care se află omul zilelor noastre, graba lui, precipitarea, nehotărîrea, nerăbdarea. Instabilitatea e hazlie la prima vedere, dar comicul are mai adesea o coloratură tragică.

Observația rămâne totuși interesantă Individul, în reporterile sale cu semenii, e când morocănos, când vesel, când ursuz Sare dela o stare sufletească la alta, s'ar părea fără motiv, e extrem de dificil irascibil și irefragabil. Femeile visează, dacă nu cava eri care să sosească în nopțile cu lună, fapte mai practice și mai lucrative și'n instabilitatea lor totală aleargă dela un capăt la altul al dorințelor confuze imprecise adesea antitactice, dar care exercită o atracție irezistibilă. Se pierd în așteptarea înfrigurată a unor evenimente ce par atât de imbiitoare în ceața care le învăluie. Noi toți suntem nerăbdători, ceea ce vrem, am dori să se întâmple îndată am dori ca anii să fie clipe și clipele ani. Am face salturi în timp, să atingem dintrodată un stadiu de viață unde nu putem ajunge decât după ani de muncă; să fim acum ceea ce ar trebui să fim mult mai târziu. Nerăbdători, neînțeleși schimbători. Mai mult. Conversația stearpă se aude la toate colțurile, în plimbările nasârșite, pe trotoarele pline de o lume pestriță, în care cuvintele dubioase se întretaie cu gesturi iremisibile. Problemele sunt extrem de reduse și'n afară de tiparele obișnuite nimic nu dovedește prezența meditației, necunoscută acum, neprețuită, neînțeleasă Lipsese răbdarea, stabilitatea, concentrația. Pentru că se dă înțietate exterioarei. Tot ceea ce este în afară de noi primește importanță și semnificație. E ca și cum cineva ar nesocoti interiorul casei sale. ar disprețui tot ce are și și-ar îndrepta atenția spre ceea ce se petrece în afară de ziduri, pe stradă sau aiurea Nesocotindu-se pe sine, faptele din afară ar avea prioritate, ele singure l'ar preocupa, nu pentru că l'ar obliga să gândească, ci pentru comoditatea și obișnuința lor.

Câtă risipă de energie, cât timp pierdut în loc ca privirile noastre să se îndrepte în noi. Evargheha povestește cum și-a revenit fiul risipitor după căderea sa. „Iar venindu-și în sine, și a zis...” (Luca, 15, 17) A părăsit deci starea anterioară, când reflecția și meditația erau absente, când preocupările lui erau de altă natură, când faptele sale erau în totală contradicție cu sine însuși. S'a reîntors în sine lui, s'a descoperit mirat pe sine așa cum Sfântul Augustin avea să rămână umit descoperind bogăția interiorului său A început să gândească să cântărească lucrurile, a meditat. Și abia atunci a văzut că alt-

(continuare în pag. 4)

TINERI, Cristos are un plan pentru fiecare din voi

de FRANCOIS MAURIAC

Să vă gândiți, tineri, la Hristos ca la o persoană vie, care trăiește și azi în lume și care v'a ales pe voi dintre milioane de tineri; simplul fapt că-l cunoașteți, e dovada că sunteți „aleși”.

Să vă gândiți la Hristos ca la singurul prieten, care, cu privirea sa vă scrutază toate tainele vieții, cunoaște chiar și acel colțisor al sufletului vostru în care nu poate pătrunde nimeni și pe care, poate, voi înșivă nu-l cunoașteți.

Ori cine ați fi. El are un plan pentru voi. El știe că în fiecare din voi se ascunde un germen de sfânt și, dacă n'ați opune rezistență iubirii, el ar crea, cu ceace e mai bun și cu ceace e mai rău în voi, un erou, un sfânt.

Dar iubirea lui e de așa natură încât un singur gând, o singură privire, o singură dorință o poate trăda. El nu vă cere numai o ținută externă, formalități și rituri ci și o inimă curată.

El vă cere totul; dar va primi atât cât îi veți da.

El vrea ca prietenia lui să vă determine ținuta chiar în cele mai mici împrejurări ale vieții. Fără de el nu veți putea rezolva nicio chestiune, ori cât ar fi ea de neînsemnată. Dea'fel pentru un creștin nimic nu e neînsemnat; totul poate fi orientat spre eternitate.

Hristos vă oferă o cunoștință clară despre ființa voastră: convingerea că aveți un suflet nemuritor, iar alături de voi alte suflete pe care le puteți influența în bine sau în rău, așa fel că micșorîndu-se harul în voi, se va micșora în toți aceia care se razimă pe voi.

Să nu socotiți că Hristos vă condamnă la somn. El vrea să facă din voi sentinele între tinerii de vârstă voastră.

Păcatul aduce plictiseala, „mecanizează viața”. Prietenia lui Ieșu nimicește vraja păcatului. Căci ceea ce ne plictisește mai

(continuare în pag. 4)

Conștiință și trăire creștină

Incadrat prin botez în marea instituțiune a Bisericii, creștinul își găsește trasat dela început drumul pe care va trebui să l urmeze în virtutea acestei calități adăugate ca un atribut ființei sale umane.

Este drumul care se naște din îmbinarea minunată a principiilor pline de adânci înțelesuri a doctrinei lui Crist. Drum plin de lumină, dar și de suferințe, el te atrage prin nădejdea că urmându-l vei împlini scopul ultim al creațiunii tale.

Ființă cu voință liberă, omul are posibilitatea de a adopta orice atitudine atît în preocupări cât și în conduita de fiecare zi. Poate — și cazurile le întă nim pretutindeni — prin întreaga lui concepție de viață să desmînă în orice moment calitatea lui de membru al Bisericii. Este un fapt dureros, cum sunt toate trădările față de tine însuși.

Dar dacă această categorie de „creștini” are, în fond, o situație clară în fața principiilor creștine (pe care nu le crede și nu le trăește), găsim un alt grup a căror problemă este de o complexitate mult mai mare.

E vorba de unii din acei creștini cari nu numai că acceptă fără rezerve doctrina Bisericii dar uzează în viața zilnică de toate acele practici menite să ducă la perfecționare spirituală, însă care priviți mai atent nu fac decât să-ți creeze desamăgiri.

Desamăgiri, fiindcă observându-i prin prisma inflexibilă a realității trăiri creștine, îți dai seama că acești sărmani au doar iluzia că trăiesc integral credința lor. Și zic sărmani, fiindcă între ei sunt mulți oameni sinceri, lipsiți de fațarnicie și artificii mesteșugite.

Este acea întreagă mulțime care nu înțelege că împărtășania deasă rugăciunilor rostite cu orice ocazie, lectura religioasă, reclamă o transformare integrală a vieții, a comportamentului, până la cel din urmă gest:

Sunt aceia care nu simt că prac-

ticarea credinței nu poate coexista cu o fire mândră și plină de vanitate, plină de răutate și spirit de revanșă.

Sunt aceia care nu-și dau seama că o trăire religioasă îți impune o revizuire a prietenilor, a preocupărilor mai mult sau mai puțin serioase, a ținutei în orice împrejurare.

.. Și toți aceștia poate sunt sinceri cu ei înșiși. Sinceri, dar inconștienți. Nu-și dau seama că nu e suficient să vezi numai legea morală și să ai impresia că o respecti. Ei neglijează glasul acela înțim sădit în fiecare din noi, care ți urmărește pas de pas orice acțiune și-ți sesizează devierile. E-te conștiința care nu doarme, mereu de veghe spre a înregistra cu sensibilitatea ei toate oscilațiile noastre, în jurul pilonilor pe care îi constituie marile adevăruri de doctrină și trăire în spiritul credinței.

Și mulți o neglijează voit în conștient pentrucă repetând mereu această practică să o facă să-și piardă facultatea ei de-a se manifesta ca un judecător imediat a oricărei acțiuni, totul reducându-se la răbufniri sporadice care nu mai pot determina însă închegarea unui tipar de viață.

Așa se explică că putem vedea atâtea parodii de trăire creștină, cu coexistența hibridă a elementelor mistic religioase și a celor moderne, într'o îmbinare care traduce absența unui real punct de sprijin, absența busolei care trebuie să indice drumul negreșelnic spre adevărul care este unul singur.

Deci, întorcere în noi înșine, întorcere, lângă conștiința noastră care trebuie să fie prezentă în toată nuzuirea spre Dumnezeu.

Cunoscând învățătura și cultivând glasul tainic al sufletului nostru, vom avea toată certitudinea că vom trăi integral creștinește, fără reticente și fără aparențe care pot să ne înșele pe noi și pe alții dar nu pe Cel de Sus.

CAIUS SUCIU

ZIUA CEA MARE

O, dacă aș putea să rup cătușele cuvintelor, atît de uscate și recte, și să pătrund ca o sondă de foc, până în adâncul inimii mele; dacă aș putea să arăt veșnicia somnului unui suflet. Neantul fără razim din noaptea cea fără nădejde. Lunga și nelămurita așteptare lovită de îndoeli și tulburată de neliniști. Căutarea chinuită de întrebări cu răspunsuri niciodată date. Dar cine poate să înțeleagă? Agonia această fără liman. Sbuiciumul acesta surd și istovitor. Cine poate să înțeleagă neliniștea unui suflet? Nimeni. Doar acela care îl trăiește.

Câteodată acest suflet simte seeta cea mare de a evada din sine. Dorește să cuprindă infinitul; dorește să se topească el însuși în înfînt. În nemărginita pustie care îl sperie. Vrea să evadeze din noaptea care îl împrejmuie, așa cum naufragiatul întinde mâinile în sus căutându-și punct de sprijin, în vreme ce tot mai adânc se scufundă.

Evadarea aceasta din noaptea seamănă cu trezirea din somn. O tresărare. Un cântec de ciocărlie ce vestește zorile. Cine ar putea sune fiorii bucuriei acestei treziri? Când lungă așteptare este încununată de cântarea biruinței. Când sbuiciumul și-a regăsit limanul: liniștea sufletului nostru.

Această taină am găsit-o și eu. Simt cum sufletul mi se linișțește. Sunt mai înpăcat cu mine însumi. Iar suferințele și înfrângerile ce de acum vor veni, le voi ști potoli, le voi ști ușura. Iar clipele de fericire de care, cine știe, avea-voiu parte, le voi cunoaște taină.

O, de-ași putea cuprinde în cuvinte liniștea aceasta ce nu am înțeles-o înaintea, dar a cărei apropiere am bănuit o totuși.

Uneori, mergând spre casă, în serile reci de iarnă, când văzduhul este mai pur, am simțit în mine nostalgia acestei lungi așteptări. Peste câmpuri se topea ca într'o amintire un cânt suav de clopot, atît de limpede, depărtat și stins, parcă ar fi venit din adâncurile veșalției. Voleu cânta cândva im-

continuare în pagina 4

Pentru a ne apropia de înălțimile amefitoare ale culturii de azi, vom porni dela un exemplu, luat din istoria aceluia oraș din care au pornit acum 2000 de ani pejurile de aur să cucerească toată lumea cunoscută.

Carneade a ținut încordată atenția cetățenilor din Roma timp de mai bine de o săptămână, cu o lungă și lăstăvășă vorbire asupra virtuții. Romanii auziră din gura lui toate argumentele posibile și imposibile, și pro și contra, redată cu o măiestrie rară. Inșă la urmă nimeni nu mai știa să aleagă adevărul de eroare. Înțeleptul bătrân Catone propuse atunci singura soluție salvatoare: alungarea lui Carneade din Roma.

Societatea zilelor noastre posedă multe copii ale vestitului Carneade de odinioară. Ca și pe maestrul avocat al antichității, societatea urcă aceste copii pe catedre universitare, le pune sub nas un pahar de apă și apoi... ascultă, ascultă cu evanghelică toleranță.

Savanții de bălcu, echipați în larmaroase străine, unde neamțul înghite bastoane și scuipă bani, unde francezul scoate panglică și teorii pe nas, din burtă, din călcăie, sosesc, gâfâind de nădușala drumului, batalioanele noastre de des căli.

Cortina se ridică. Priviți Aparașavantul călare pe microscopul său A căutat pe Dumnezeu prin sticlele etichetate, prin toate celulele, prin cadavre, dar microscopul a refuzat să i-l arate. Nu-i și pace bună.

Și strănepoții maimuțelor pun eticheta precis: omeneirea e o prăsilă de gorile (rătăcite în laborator). Așa au ajuns multe catedre de răs și plâns în ochii lumii.

— Dar trebuie să hrănim cu ceva fantezia celor ce ne privesc de jos, se rosteste indulgență maimuța savantă. Trebuie să cioplăm un nou Dumnezeu, mai după firea și asemănarea noastră, o nouă religie, mai omenească, mai fără taine, ca s'o putem examina la microscop.

Și dau problema pe mâna filosofilor. (Ori cum ei mănuiesc mai bine sofismul). Au în spate pe retorii Romei și pe sofistii Atenel, și-i ajută dindărăt un secol plin de tală raționalistă. Dialectica lor scapără scânteii. Călcând cu labele în stratele de milenii înflorite, seamănă în ogorul sufletului pleavă de teorii, uscături ale spiritului, pe care ei, uscături ale societății, le aruncă cu lopata în popor.

Aici, dragă cititorule, dacă nu numai mintea, ci și inima ta e la locul ei, te întreb ce părere ai despre filosofia acestor calfe ce se ocupă cu zoologia? Lamennais, marele apostol al democrației, a spus că „în numele rațiunii infailibile creștinii au fost aruncați fiarelor sălbatice, după cum în numele poporului răsculat, lumea a inventat ghilotina.“ Așa cugetă toți cei cu creierul în bună rânduială.

După ce știința și filosofia s'au făcut de răs cu teoria lui Darwin, care a ieșit pe dos, liliputanii rătăciți pe Olimpul culturii noastre ne îmbie aceasă punte de salvare:

ZIUA CEA MARE

urmare din pagina 2

nul acestei depărtări. Adesea deschideam geamurile să pătrundă la mine cântarea.

În aceste clipe de nopți reci de iarnă, am înțeles solia zoriilor. Și am înțeles taina lungii așteptări. Era în cântarea aceia de clopot un picur de bunăvestire. Acel trup sfânt și real ce poate intra pe ușa zăvorâtă fără să o deschidă și să-și desfacă rănille care încă nici astăzi nu s'au vindecat. Simbolul adânc al așteptării.

Eu voiu striga din toată puterea mea, cu mâinile ridicate spre ceruri să audă lumea și să înțeleagă. Chiar dacă glasul meu mi-ar sgarge pieptul și m'as nărui în țără-nă. Ce-mi pasă!

Ascultați-mă oameni! Eu am găsit pe Dumnezeu.

C. CÂMPEAN

un nou Dumnezeu, care să încapă în cercul rațiunii, în celulele materiei noastre, sub oglinda microscopului nostru.

Elevii să nu mai fie... plătisiți cu basmele religiei. Am intrat într'un secol mai avansat.

Dacă-i vorba să vorbim de voința poporului, atunci ce caută aceste cuvinte în vocabularul... zeilor noștri? Țăranul nu strigă „jos Dumnezeu“, muncitorul nu strigă „jos religia“, pentru că nici țăranul nici muncitorul nu e... profesor universitar. Ei vreau pe Dumnezeu așa cum e, întreg, neștirbit, așa cum L-au moștenit dela strămoși îngropați sub glie.

Până când, pe lângă diplome, nu se va introduce o selecție prin virtute, Dumnezeu va fi departe de vorbele celor ce mănuiesc idei „înalte“.

În fața acestei stări de fapt e legitimă revolta naturii noastre siluite. Se impune deci o înnoire, o primenire socială, începând de sus, dela cap.

Adevărul nu poate fi adevăr în afară de Dumnezeu, dreptatea nu poate fi dreptate înafară de religie. Trebuie să așezăm concluziilor noastre premise eterne, o bază religioasă, un tărâm de granit al unei lgi veșnice.

Călătorule, ce vii dintr'o lume necunoscută și peregrinezi spre o necunoscută lume, să știi că rezolvarea vieții tale e dincolo de raza gândului omnesc. Iolma ta, acord prelung al veșniciei, se adapă dintr'un tropism supranatural și nu încapă în pledoariile lui Carneade, nici în cuvintele... zeilor noștri.

Trebuie să devenim niște afuenți ai sfințeniei, trebuie să ne evanghelizăm viața. Numai în acest chip tinerețea noastră își împlinesc te menrea.

Priviți pe toți paraziții lui Volttaire ce umplu istoria gândirii omenești ce blânzi devin pe patul morții. Iși simte viermele neputința. Cine știe? Poate mai speră în viața fără de sfârșit, unde nu este nici durere, nici înfrustare, ... nici polemică.

Fragmente

din discursul Papei, adresat celor 2000 tineri francezi care au fost luna trecută în pele-
rinaj la Roma.

„Este în joc tinerețea voastră. Vor s'o aibă toți. Dar dacă spiri-
tului răului caută să vă intimideze
sau să vă seducă pentru a vă cu-
ceri, pentru a vă înrola în ar-
mata sa, în grupele sale de șoc,
Biserica de asemenea vă cheamă
la acțiune, și Noi înșine vă spunem
tare, că și noi contăm pe
voi. De aceia ne interesăm în-
deaproape de tot ceea ce pri-
vește apărarea, ocrotirea voastră,
progresul și activitatea voastră
fizică, intelectuală, morală, su-
pranaturală. Da chiar și fizică,
pentru că toate se țin de o tiner-
ețe viguroasă și creștină, întă-
rită prin exerciții fizice înțelese
și practicate sănătos, cari aduc
cu sine voioșie, răbdare, iar su-
fletele le pun în serviciul lupte-
lor spiritului, a cauzelor sfinte.
totdeauna gata, când se prezintă
ocaziunea de a deruta pe un ad-
versar prea mult inclinat să min-
țească, să vorbească aiurea, să
calomnieze, printr'un răspuns in-
drăsnet, printr'o sinceră isbuc-
nire în râs sglobiu.

În tot decursul istoriei sale Bi-
serica s'a arătat atentă la viața
intelectuală a tinerilor, nu numai
pentru a salva dreapta credință,
ci pentru a o promova în toate
domeniile științei, atât profane cât
și sfinte. Se spune că ideile cele
mai înalte, idei filosofice, conduc
lumea. Unde o conduc? Fiice ale
științei, dar reflexii ale Adevărului
veșnic, raze ale luminii necreate,
ele o conduc spre perfecțiune pen-
tru binele și fericirea ei. Despăr-
țite de focarul lor divin ele nu
sunt altceva decât întunerec: ne-
norocire pentru lume din ziua când
înșelată, numește lumina întune-
rec și întunerecul lumină. (Is. v.
20). Inoptat îi va fi drumul și se
va îndrepta spre desordine, ruină,
distrugere a societății și va aduce
osânda veșnică a sufletelor cari o
compun.

(Din „La Croix“ P.P.)

Note și informații

In cadrul acestei rubrici vom înregistra evenimente, fapte și întâmplări din lumea creștină de pretutindeni, precum și noutăți artistice, literare și culturale care înfățișează sub diferite aspecte probleme de viață creștină.

PAUL CLAUDEL la Academia Fran-
ceză. În 13 Martie a. c. cunoscutul po-
et catolic Paul Claudel a fost primit
între membrii Academiei Franceze. Dis-
cursul de recepție a lui Claudel, pre-
cum și răspunsul lui Fr. Mauriac, ma-
rele prozator catolic, au avut o ținută
spirituală evanghelică așa de înaltă,
încât un bătrân academic an exclamă
la sfârșit: „Iată-ne sfințiți“.

De altfel Academia Franceză, pe lă-
ngă un mare număr de catolici practi-
canți, cuprinde și un însemnat număr
de prelați, călugări și preoți catolici.

Paul Claudel este un convertit, S'a
convertit în biserica Notre Dame, cu
ocazia unei ceremonii, la care asistase
cu speranța de a găsi un motiv de in-
spirație. Dar, atunci, zise el: s'a produs
evenimentul care predomină întregă
viața mea. Intr'o clipă inima-mi fu
atinsă și am crezut. Am crezut cu atâ-
ta putere, cu atâta elan, cu o convin-
gere așa de puernică, cu o siguranță
ce nu mai lăsa nicio îndoială, încât de
atunci toate cărțile, toate raționame-
ntele, toate întâmplările unei vieți agitate,
nu mi-au putut sdruncina credința și
nici măcar atinge. Am avut numai de-
cât sentimentul sfâșietor al nevinovă-
ției, o revoluție inefabilă. Încercând să
reconstitui acele minute, găsesc urmă-
toarele elemente, imposibil de altfel de
a le reda întocmai: „Cât de fericiți sunt
oamenii cari cred! Dar dacă ar fi ade-
vărat? E adevărat! Dumnezeu există e
acolo. E cineva, e o ființă tot așa de
personală ca și mine. El mă iubește,
mă cheamă“. Am început să plâng și
să suspin“.

(P.)

Asociația Generală a Românilor Uni-
ți — A.G.R.U. — de pe lângă parohia
Sf. Ioan Damaschin din București or-
ganizează în sala mare a Ateneului Ro-
mân un ciclu de conferințe, sub formă
de anchetă, asupra problemei:

Mai e posibilă credința în Isus
Hristos?

La această problemă va răspunde
ȘTIINȚA, ARTA, FILOSOFIA, și TE-
OLOGIA prin următoarele personali-
tăți ale culturii românești:

Dr. prof. univ. Ioan Zamfirescu

Dr. Gr. T. Popa
Dimitrie Pompeiu

Maestrul Tudor Arghezi

Dr. prof. univ. I. D. Ștefănescu

Gral Dr. C. Mihăilescu
Petre Ghiță

Dr. Liviu Câmpăneanu

Vasile Băncilă

Episcop Dr. Ioan Suciu

Conferințele vor fi urmate de un bo-
gat program artistic.

Primele conferințe au avut loc și au
fost ținute în fața unui select și nume-
ros public.

TINERI, (urmare din pag. 1)

mult în viciu, e tocmai monoto-
nia sa.

Depinde de voi, prieteni tineri
ai lui Hristos, ca tinerețea voa-
stră să dureze în veci. Depinde
de voi, să nu vă lăsați să deve-
niți într'o zi niște moșnegi, care
nu i pot o'eri lui Hristos decât
o inimă pe care lumea nu o mai
vrea, rămășițele unei bestii.

INTOARCEREA LA SINE

(urmare din pag. 1-a)

*fel trebuia axată existența sa, că ceea ce făcuse până
atunci era zădărnice, că locul lui nu era acolo, că existau
în el bogății care meritau mult mai multă atenție și trans-
formarea s'a făcut: s'a reintors poezit la casa tatălui său.*

*Niciodată lipsa interiorității n'a fost mai acută. Îndrep-
tarea spre concret atât de accentuată. Și e cu atât mai de
mirare cu cât ceea ce avem în noi, conținutul sufletului
nostru e atât de bogat în comparație cu ceea ce găsim în
afară de noi. În noi există daruri pe care ni le-a dat
Tatăl, pe care contemplația ni le desvăluie în toată frum-
sețea lor, care ne sunt suficiente pentru că ne amintesc de
Tatăl, pentru că prin ele ajungem la El, pentru că în ele
vedem pe Tatăl.*

De ce care nu rămânem în noi?

I. Maxim